

Shelby Mahurin

Bloed
&
Honing

Vertaling Marjolein Meinderts

HarperCollins



Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Shelby Mahurin
Oorspronkelijke titel: *Blood & Honey*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2021 Marjolein Meinderts
Omslagontwerp: Katt Phatt
Bewerking: DPS
Plattegrond blz. 7: © 2020 door Leo Hartas
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania

ISBN 978 94 027 0733 5
ISBN 978 94 027 6140 5 (e-book)
NUR 285
Eerste druk mei 2021

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.



DEEL I



Il n'y a pas plus sourd que celui qui ne veut pas entendre

Geen ergere dove dan die niet horen wil

– Frans spreekwoord

MORGEN

Lou

Donkere wolken pakten zich samen.

Hoewel ik door het dikke bladerdak van La Fôret des Yeux de hemel niet kon zien, of de bittere koude wind die buiten het kamp opstak niet kon voelen, wist ik dat er een storm aankwam. De bomen zwaaiden in het grijze schemerlicht en de dieren verschuilden zich. Een paar dagen geleden hadden we ons in een soort hol ingegraven; een eigenaardig bekken in de bodem van het bos, waar de wortels van de bomen als vingers in en uit de koude aarde staken. Ik noemde het liefkozend de Holte. Buiten was alles door de sneeuw bedekt, maar de sneeuwvlokken smolten zodra ze de beschermende magische laag aanraakten die Madame Labelle over de Holte getoverd had.

Terwijl ik de ovensteen boven het vuur wat verschoof, porde ik hoopvol in de misvormde homp die erbovenop lag. Je kon het geen brood noemen, want ik had het mengsel in elkaar geflanst met niets anders dan gemalen schors en water, maar ik weigerde nóg een maaltijd van pijnboompitten en mariadistelwortel te eten. Een meisje moest af en toe iets eten wat ergens naar smaakte, en dan bedoelde ik niet de wilde uien die Coco vanochtend had gevonden. Mijn adem stonk nog als die van een draak.

‘Dat ga ik niet eten,’ zei Beau bot terwijl hij het pijnboombrood bekeek alsof het hem ieder moment aan kon vallen. Zijn zwarte haar, dat normaal onberispelijk in model zat, stond nu slordig alle kanten op en op zijn wang zaten vuile vegen. Zijn velours pak, dat

in Cesarine tot de nieuwste mode zou behoren, was ook bezoedeld met vuil.

Ik grijnsde naar hem. 'Prima. Dan verhonger je maar.'

'Is het...?' Ansel kwam dichterbij en trok heimelijk zijn neus op. Zijn ogen stonden helder door de honger en zijn haar zat verward door de wind, het leven in de wildernis ging hem niet beter af dan Beau. Maar Ansel, met zijn olijkleurige huid en slanke postuur, zijn krullende wimpers en zijn oprechte glimlach, zou altijd mooi blijven. Daar kon hij niets aan doen. 'Denk je dat het...'

'Eetbaar is?' vulde Beau aan terwijl hij een donkere wenkbrauw optrok. 'Nee.'

'Dat bedoelde ik niet!' Ansel bloosde en schonk me een verontschuldigende blik. 'Ik wilde zeggen, eh... lekker. Denk je dat het lekker is?'

'Ook niet.' Beau draaide zich om en rommelde wat in zijn rugzak. Triomfantelijk kwam hij even later overeind en hield een handvol uien omhoog, waarvan hij er een in zijn mond stopte. 'Dit zal mijn avondeten zijn, dank je wel.'

Toen ik mijn mond opendeed om hem een antwoord toe te bijten, voelde ik Reids arm om mijn schouders, zwaar, warm en geruststellend. Hij drukte een kus op mijn slaap. 'Ik ben ervan overtuigd dat het brood héérlijk smaakt.'

'Inderdaad.' Ik leunde tegen hem aan, ingenomen met het compliment. 'Het zál heerlijk zijn. En we zullen niet de hele avond naar ui stinken, eh... ruiken.' Ik lachte liefjes naar Beau, die zijn hand, al half op weg naar zijn mond, stilhield en zijn boze blik afwisselend op mij en de ui richtte. 'Dat sijpelt nog minstens een hele dag uit je poriën.'

Grinnikend boog Reid zich voorover om mijn schouder te kussen en zijn stem trilde, diep en langzaam, tegen mijn huid. 'Weet je, iets verderop is een beekje.'

Instinctief rekte ik mijn nek en hij gaf nog een kus op mijn hals, precies onder mijn kaak. Mijn hartslag klopte tegen zijn mond.

Beau trok, walgend van zoveel openbaar vertoon, zijn lip op. Maar ik negeerde hem en genoot van Reids nabijheid. We waren niet echt alleen geweest sinds ik na Modraniht wakker was geworden. ‘Misschien moeten we daar maar naartoe gaan,’ zei ik ademloos. Zoals gewoonlijk trok Reid zich te snel terug. ‘We kunnen ons brood meenemen en... picknicken.’

Madame Labelle draaide haar hoofd plotseling in onze richting. Ze zat aan de andere kant van het kamp, waar zij en Coco tussen de wortels van een eeuwenoude spar kibbelden. Ze hielden samen een stuk perkament vast en hun schouders waren stijf en gespannen. Coco’s vingers zaten vol inkt en bloed. Ze had al twee brieven naar La Voisin in het bloedkamp gestuurd, smekend om een schuilplaats. Haar tante had op geen van beide brieven gereageerd. Ik betwijfelde of een derde brief daar verandering in zou brengen. ‘Geen sprake van,’ zei Madame Labelle. ‘Jullie kunnen het kamp niet verlaten. Ik heb het verboden. En bovendien is er storm op komst.’

Verbóden. Het woord irriteerde me. Niemand had me iets verbóden te doen sinds ik drie was.

‘Mag ik je eraan herinneren,’ ging ze door, haar neus in de lucht en haar toon onverdraaglijk, ‘dat het bos nog steeds wemelt van jagers en dat hoewel we ze nog niet gezien hebben, de heksen daar niet ver achter zullen zitten. Om nog maar te zwijgen van de koninklijke wachters. Het nieuws van Florins dood op Modraniht heeft zich snel verspreid...’ Reid en ik verstijfden in elkaars armen. ‘...en de premies zijn verhoogd. Zelfs de boeren kennen jullie gezicht. Jullie kunnen dit kamp niet verlaten voordat we een soort aanvalsstrategie hebben uitgewerkt.’

De subtiele nadruk die ze op het woordje ‘jullie’ legde, ontging me niet. Of de manier waarop ze naar Reid en mij keek. Wij waren degenen die het kamp niet mochten verlaten. Wij waren degenen wiens gezicht in heel Saint-Loire op aanplakbiljetten stond. En nu waarschijnlijk ook in elke andere stad van het koninkrijk. Coco en Ansel hadden een stel gezocht-aanplakbiljetten gestolen toen ze

voor bevoorrading naar Saint-Loire waren geweest. Op een daarvan stond Reids knappe gezicht, zijn haar roodgekleurd met meekrap, en op het andere stond het mijne.

De kunstenaar had me een wrat op mijn kin gegeven.

Grijnzend bij die herinnering draaide ik het brood om waarop een zwartgeblakerde korst tevoorschijn kwam. We staarden er allemaal even naar.

‘Je hebt gelijk, Reid, heerlijk,’ zei Beau met een brede grijns. Achter hem kneep Coco in haar handpalm en liet wat druppels bloed op het briefje vallen. De bloeddruppels sisten en waar ze op het briefje vielen ontstonden rookkringels. Het perkament brandde op tot niets. Zo werd het getransporteerd naar de plek waar La Voisin en de Dames Rouges op dit moment hun kamp hadden opgeslagen. Beau zwaaide met de rest van zijn uien onder mijn neus en eiste zo mijn aandacht weer op. ‘Weet je zeker dat je er niet een wilt?’

Ik sloeg ze uit zijn hand. ‘Lazer op.’

Reid kneep zacht in mijn schouders, haalde het verbrande brood van de steen en sneed er met precisie een snee af.

‘Je hoeft het niet op te eten,’ zei ik gelaten.

Hij grijnsde. ‘Bon appétit.’

We keken gebiologeerd toe hoe hij het brood in zijn mond proppte... en stikte.

Beau schaterlachte.

Met waterige ogen probeerde Reid het brood door te slikken terwijl Ansel hem op zijn rug sloeg. ‘Het smaakt prima,’ verzekerde hij me, nog steeds hoestend terwijl hij probeerde te kauwen. ‘Echt. Het smaakt naar... naar...’

‘Houtskool?’ Beau klapte dubbel van het lachen toen hij mijn gezicht zag en Reid keek hem dreigend aan, maar terwijl hij nog steeds bijna stikte, tilde hij toch zijn voet op om hem een schop onder zijn kont te geven. Letterlijk. Beau verloor zijn evenwicht en tuimelde voorover in het mos en korstmos op de grond. De afdruk van een

laars was duidelijk zichtbaar op het kontvlak van zijn fluwelen broek.

Hij spuugde modder uit terwijl Reid eindelijk het brood doorslikte. 'Eikel.'

Voor hij nog een hap kon nemen, gooide ik het brood terug in het vuur. 'Je hoffelijkheid is opgemerkt, echtgenoot van mij, en zal beloond worden.'

Hij trok me in zijn armen en lachte nu oprecht. En schandelijk opgelucht. 'Ik zou het opgegeten hebben.'

'Ik had je niet moeten tegenhouden.'

'En nu zullen jullie allemaal honger hebben,' zei Beau.

Ik negeerde het verraderlijke rommelen van mijn maag en trok uit Reids rugzak een fles wijn, die ik daarin verstopt had. Ik had zelf niets kunnen inpakken voor de reis doordat Morgane me van de trappen van de kathedraal Saint-Cécile had weggekaapt. Gelukkig was ik gisteren 'per ongeluk' iets te ver van het kamp afgedwaald, waarbij ik een aantal handige zaken van een marskramer had weten te bemachtigen. De wijn was noodzakelijk geweest. Net als nieuwe kleren. Coco en Reid hadden wat kleren bij elkaar gescharreld die ik, in plaats van mijn bloederige ceremoniële jurk, kon dragen. Maar die kleren slobberden om mijn slanke gestalte. Een gestalte die nog slanker, nee, uitgemergelder was door mijn verblijf op het Chateau. Tot nu toe had ik de opbrengst van mijn verboden excursie verborgen weten te houden, zowel in Reids rugzak als onder de cape die ik van Madame Labelle geleend had, maar ik kon het niet oneindig uitstellen.

Dit was het perfecte moment.

Reid kneep zijn ogen dicht toen hij de fles wijn zag en zijn glimlach verdween. 'Wat is dat?'

'Een geschenk, natuurlijk. Weet je niet wat voor dag het is?' Vastbesloten om de avond te redden duwde ik de fles in de handen van een nietsvermoedende Ansel. Hij sloot zijn vingers rond de hals en glimlachte blozend. Mijn hart zwol op. '*Bon anniversaire, mon petit chou!*'

‘Ik ben pas volgende maand jarig,’ zei hij schaapachtig, maar hij koesterde de fles toch aan zijn borst. Het vuur wierp flikkerende lichtjes op zijn gezicht waarop het stille plezier te lezen was. ‘Niemand heeft ooit...’ Hij schraapte zijn keel en slikte hard. ‘Ik heb nog nooit een cadeau gekregen.’

De blijdschap die ik in mijn borst voelde, was pijnlijk.

Toen ik klein was, werden mijn verjaardagen altijd gevierd als een heilige dag. Heksen uit het hele land kwamen dan naar Chateau le Blanc om het te vieren en samen dansten we onder het maanlicht tot onze voeten niet meer konden. Magie vulde de tempel met zijn scherpe geur en mijn moeder had me altijd verwend met exorbitante cadeaus: het ene jaar een tiara met diamanten en parels en het volgende jaar een boeket van eeuwige spookorchideeën. Ze had zelfs een keer de getijden van L’Eau Mélancolique voor me gescheiden zodat ik over de zeebodem kon lopen, en waternimfen hadden hun prachtige, angstaanjagende gezichten tegen de muren van het water gedrukt om naar ons te kijken, hun lichtgevende haar achterovergooiend terwijl ze met hun zilveren staarten zwaaiden.

Zelfs toen wist ik al dat mijn zusters niet zozeer mijn leven als wel mijn dood vierden. Maar later had ik me, op zwakke momenten, afgevraagd of dat ook voor mijn moeder gold. ‘Wij zijn verdoemd, jij en ik,’ mompelde ze op mijn vijfde verjaardag terwijl ze een kus op mijn voorhoofd drukte. Hoewel ik me de details niet precies kan herinneren, alleen de schaduwen in mijn slaapkamer, de koude nachtlucht op mijn huid en de eucalyptusolie in mijn haar, dacht ik dat ik een traan over haar wang zag glijden. Op die momenten van zwakte had ik geweten dat Morgane mijn verjaardagen helemaal niet vierde.

Ze rouwde om ze.

‘Volgens mij is de juiste reactie een bedankje.’ Terwijl Coco naderbij gleed om de wijnfles te bestuderen, gooide ze haar zwarte krullen over haar schouder. Ansels blossen werden nog roder. Grijnzend gleed haar vinger in een suggestieve beweging langs de

ronding van de fles, terwijl ze haar eigen rondingen tegen zijn ranke gestalte vlijde. ‘Uit welk oogstjaar komt-ie?’

Beau rolde met zijn ogen en bukte zich om zijn uien weer op te pakken. Ze bekeek hem vanuit haar ooghoeken. Die twee hadden in dagen geen fatsoenlijk woord met elkaar gewisseld. In het begin was het grappig geweest om te zien hoe Coco het opgeblazen hoofd van de prins met elke kwinkslag een kopje kleiner maakte, maar nu had ze ook Ansel in de strijd betrokken. Ik zou er snel met haar over moeten praten. Mijn ogen schoten naar Ansel, die nog steeds van oor tot oor glimlachte terwijl hij naar de wijn staarde.

Morgen. Morgen zou ik met haar praten.

Coco legde haar vingers over die van Ansel en tilde de fles op om het beduimelde etiket te lezen. De gloed van het vuur verlichtte de vele littekens op haar bruine huid. ‘*Boisainé*,’ las ze langzaam voor doordat ze moeite had de letters te onderscheiden. Ze veegde wat vuil weg met de zoom van haar cape. ‘Vlierhout.’ Ze keek me aan. ‘Ik heb nog nooit van die plaats gehoord. Maar hij ziet er erg oud uit. Die moet een fortuin gekost hebben.’

‘Veel minder dan je denkt.’ Ik grijnsde naar Reid, die wantrouwig keek, en pakte met een vloeiende beweging de fles snel uit haar hand. Op het etiket sierde een hoge zomereik met ernaast een monsterachtige man die een gewei en hoeven had en die een kroon van bladeren droeg. Lichtgevende gele verf kleurde zijn ogen, waarin pupillen als van een kat glansden.

‘Hij ziet er eng uit,’ zei Ansel, die over mijn schouder leunde om het etiket van dichterbij te bestuderen.

‘Hij is de Satiruso, de wildeman, de woudgod.’ Ik werd overspoeld door een onverwachte golf van nostalgie. ‘De woeste man van het bos, de koning van alle dieren en planten. Morgane vertelde verhaaltjes over hem toen ik klein was.’

Het noemen van mijn moeders naam had onmiddellijk effect. Beaus frons verdween abrupt. Ansel bloosde niet meer en Coco grijnsde niet meer. Reids ogen doorzochten de schaduwen om ons

heen en hij legde zijn hand op de Balisarda in zijn draagriem. Zelfs de vlammen in het vuur sputterden, alsof Morgane zelf een koude ademtocht door de bomen had geblazen om ze te doven.

Ik dwong mijn gezicht tot een glimlach.

We hadden sinds Modraniht niets meer van Morgane gehoord. Er waren dagen verstreken, maar we hadden geen enkele heks gezien. Eerlijk gezegd hadden we niet veel gezien behalve deze kooi van wortels. Ik kon echter niet klagen over de Holte. Ondanks het gebrek aan privacy en de autocratische regels van Madame Labelle, was ik bijna opgelucht geweest toen we geen antwoord hadden gekregen van La Voisin. We hadden uitstel gekregen. En we hadden hier toch alles wat we nodig hadden. De magie van Madame Labelle hield het gevaar op afstand, het verwarmde ons, het hield nieuwsgierige ogen op afstand, en Coco had de stroom met bergwater in de buurt ontdekt. De stroming zorgde ervoor dat het water niet bevroor en Ansel zou ongetwijfeld een dezer dagen een vis vangen.

Op dit moment voelde het alsof we in een andere dimensie van tijd en ruimte leefden dan de rest van de wereld. Morgane en haar Dames Blanches, Jean Luc en zijn chasseurs, zelfs koning Auguste, zij bestonden geen van allen op deze plek. Niemand kon ons iets doen. Het was... merkwaardig vredig.

Zoals de stilte voor de storm.

Madame Labelle bevestigde hardop mijn onuitgesproken angst. 'Je weet dat we ons niet eeuwig kunnen verstoppen,' zei ze, hetzelfde vermoeiende argument herhalend. Coco en ik wisselden een gegriefde blik uit toen ze zich bij ons voegde en de wijn in beslag nam. Als ik naar nog één onheilspellende waarschuwing moest luisteren, zou ik de fles leeggieten en haar erin verdrinken. 'Je moeder zal je vinden. Wij alleen kunnen jou niet voor haar verborgen houden. Maar als we bondgenoten kunnen vinden, anderen die zich achter onze zaak willen scharen, dan zouden we misschien...'

'De stilte van de bloedheksen kon niet luider zijn.' Ik pakte de fles weer van haar af en worstelde met de kurk. 'Ze zullen de wraak

van Morgane niet riskeren door zich achter onze zaak te scharen. Wat onze zaak dan ook mag zijn.’

‘Wees niet zo tegendraads. Als Josephine weigert ons te helpen dan zijn er andere machtige spelers die we kunnen –’

‘Ik heb meer tijd nodig,’ viel ik haar luid in de rede. Ik luisterde nauwelijks en gebaarde naar mijn keel. Hoewel de magie van Reid de wond had gedicht en mijn leven had gered, zat er nog steeds een dikke korst op de wond. Het deed nog verdomd veel pijn. Maar dat was niet de reden waarom ik wilde blijven rondhangen. ‘Je bent zelf nauwelijks genezen, Helene. We bespreken morgen onze strategie wel.’

‘Morgen.’ Ze kneep haar ogen dicht bij deze loze belofte. Ik zei dit nu al een aantal dagen. Maar deze keer kon zelfs ik horen dat de woorden anders neerkwamen, geloofwaardiger. Madame Labelle zou niet langer iets anders accepteren. Alsof ze mijn gedachten wilde bevestigen, zei ze: ‘Morgen zullen we praten, of La Voisin nu op ons verzoek ingaat of niet. Afsproken?’

Ik stak mijn mes diep in de kurk van de fles en draaide krachtig. Iedereen deinsde terug. Ik grinnikte opnieuw en gaf een voorzichtig knikje met mijn kin. ‘Wie heeft er dorst?’ Ik schoot de kurk naar Reids neus en hij mepte hem geërgerd weg. ‘Ansel?’

Zijn ogen werden groter. ‘O, ik weet niet...’

‘We zouden een speen of een tepel moeten hebben.’ Beau griste de fles onder Ansel’s neus vandaan en nam een flinke teug. ‘Op die manier is het misschien makkelijker verteerbaar voor hem.’

Ik moest lachen. ‘Hou op, Beau...’

‘Je hebt gelijk, hij heeft geen idee wat hij met een borst zou moeten doen.’

‘Heb je ooit eerder gedronken, Ansel?’ vroeg Coco nieuwsgierig.

Met een boos gezicht trok Ansel de fles wijn uit Beaus handen en dronk stevig. In plaats van te proesten leek hij zijn kaak te ontwrichten en de halve fles naar binnen te gieten. Toen hij klaar was, veegde hij zijn mond af en schoof de fles naar Coco toe. Zijn wangen waren nog steeds roze. ‘Glijdt lekker naar binnen.’

Ik wist niet wat grappiger was, de verbijsterde uitdrukking op de gezichten van Coco en Beau of de zelfvoldane grijns van Ansel. Ik klapte verrukt in mijn handen. ‘Goed gedaan, Ansel. Toen je me vertelde dat je van wijn hield, heb je niet gezegd dat je kunt drinken als een tempelier.’

Hij haalde zijn schouders op en wendde zijn blik af. ‘Ik heb jaren in Saint-Cécile gewoond. Ik heb geleerd het lekker te vinden.’ Zijn ogen schoten terug naar de fles in Coco’s hand. ‘Maar deze smaakt een stuk beter dan de wijn in het heiligdom. Hoe kom je eraan?’

‘Ja,’ zei Reid met een stem die lang niet zo geamuseerd klonk als bij de situatie paste. ‘Hoe kom je eraan? Het is duidelijk dat Coco en Ansel hem niet meegenomen hebben toen ze proviand insloegen.’

Beiden waren zo netjes om verontschuldigend te kijken.

Ik knipperde met mijn wimpers terwijl Beau de fles doorgaf aan Madame Labelle, die kortaf haar hoofd schudde. Ze wachtte met dichtgeknepen lippen op mijn antwoord. ‘Stel me geen vragen, *mon amour*, dan zal ik je geen leugens vertellen.’

Toen hij zijn kaken opeenklemde, in een duidelijke poging zijn geduld te beheersen, zette ik me schrap voor de ondervraging. Ook al droeg Reid zijn blauwe uniform niet meer, hij kon het niet helpen. De wet was de wet. Het maakte niet uit aan welke kant van die wet hij stond. De schat. ‘Zeg me dat je hem niet gestolen hebt,’ zei hij. ‘Zeg me dat je hem ergens in een hol gevonden hebt.’

‘Oké. Ik heb hem niet gestolen. Ik vond hem ergens in een hol.’

Hij kruiste zijn armen voor zijn borst en keek me streng aan. ‘Lou.’

‘Wat?’ vroeg ik onschuldig. Met een behulpzaam gebaar bood Coco me de fles aan en ik nam zelf ook een flinke slok, terwijl ik zijn biceps, zijn vierkante kaken, zijn volle mond en zijn koperkleurige haar met ongegeneerde waardering bewonderde. Ik rekte me uit om hem op zijn wang te tikken. ‘Je vroeg niet om de waarheid.’

Hij hield mijn hand gevangen tegen zijn wang. ‘Dat doe ik nu wel.’

Ik staarde hem aan, de neiging te liegen borrelde in mijn keel omhoog. Maar nee. Dit basisinstinct om te liegen deed me fronsen. Hij zag mijn stilte voor een weigering aan en schoof dichterbij naar me toe om me over te halen te antwoorden. ‘Heb je hem gestolen, Lou? De waarheid, alsjeblieft.’

‘Nou, daar droop de minachting vanaf. Zullen we het nog eens proberen?’

Met een geërgerde zucht draaide hij zijn hoofd om mijn vingers te kussen. ‘Je bent onmogelijk.’

‘Ik ben onpraktisch, onwaarschijnlijk, maar nooit onmogelijk.’ Ik ging op mijn tenen staan en drukte mijn lippen op de zijne. Hij schudde zijn hoofd en terwijl hij probeerde niet te lachen boog hij zich diep zodat hij me in zijn armen kon sluiten en vol kon zoenen. Een heerlijke warmte overspoelde me en het kostte me behoorlijk wat zelfbeheersing om hem niet tegen de grond te werken en me aan hem te vergrijpen.

‘Mijn god,’ zei Beau walgend. ‘Het lijkt alsof hij haar opeet.’

Maar Madame Labelle luisterde niet. Haar ogen, zo herkenbaar en blauw, flikkerden woedend. ‘Beantwoord de vraag, Louise.’ Ik verstijfde bij het horen van haar scherpe toon. Tot mijn verrassing verstijfde Reid ook. Hij draaide zich langzaam om en keek naar haar. ‘Heb je het kamp verlaten?’

Voor Reids gemoedsrust probeerde ik mijn stem luchtig te houden.

‘Ik heb niets gestolen. Tenminste...’ Ik haalde mijn schouders op en forceerde een glimlach. ‘...ik heb de wijn niet gestolen. Ik kocht hem vanmorgen van een marskramer langs de weg met een paar *couronnes* van Reid.’

‘Je hebt geld van mijn zoon gestolen?’

Reid stak zijn hand kalmerend uit. ‘Rustig. Ze heeft niets gestolen van –’

‘Hij is mijn echtgenoot.’ Mijn kaken deden zeer van het geforceerde lachen en ik tilde mijn linkerhand op om het te benadruk-

ken. Haar eigen ring met paarlemoersteen glansde nog aan mijn ringvinger. ‘Wat van mij is, is van hem en wat van hem is, is van mij. Is dat niet een van de geloftes die we afgelegd hebben?’

‘Ja, dat is zo.’ Reid knikte snel en zond me een geruststellende blik toe voordat hij naar Madame Labelle keek. ‘Ze mag alles hebben wat ik bezit.’

‘Natuurlijk, zoon.’ Ze dwong haar stijf opeengeklemd lippen tot een glimlach. ‘Hoewel ik me verplicht voel jullie erop te wijzen dat jullie nooit wettig getrouwd zijn. Louise heeft een valse naam opgegeven op de huwelijksakte, wat het contract nietig maakt. Als je nog steeds je bezittingen met haar wilt delen, doe dat dan vooral, maar voel je er niet toe verplicht. Vooral niet als ze erop staat ons leven in gevaar te brengen, ál onze levens, met haar impulsieve, roekeloze gedrag.’

De lach verdween eindelijk van mijn gezicht. ‘De kap van mijn cape verborg mijn gezicht. De vrouw heeft me niet herkend.’

‘En als ze dat wel gedaan heeft? Als de chasseurs of de Dames Blanches ons vannacht overvallen? Wat dan?’ Toen ik geen aanstalten maakte haar te antwoorden, zuchtte ze en ging op zachte toon verder: ‘Ik snap dat je geen zin hebt om dit onder ogen te zien, Louise, maar als jij je ogen dichtdoet, kunnen de monsters jou nog steeds zien. Het maakt alleen jou blind.’ Toen nog zachter: ‘Je hebt je lang genoeg verstopt.’

Opeens vond ik het onmogelijk om iemand nog aan te kijken en maakte ik mijn armen om Reids nek los. Ze misten onmiddellijk zijn warmte. Hoewel hij een stap naar voren zette alsof hij me weer naar zich terug wilde trekken, nam ik nog een slok wijn. ‘Goed,’ zei ik uiteindelijk en ik dwong mezelf haar harde blik te beantwoorden, ‘ik had het kamp niet moeten verlaten, maar ik kon Ansel toch niet vragen om zijn eigen verjaardagscadeau te kopen. Verjaardagen zijn heilig. Morgen bepalen we onze strategie.’

‘Heus,’ zei Ansel eerlijk, ‘ik ben volgende maand pas jarig. Dit is niet nodig.’

‘Het is wel nodig. We zijn er misschien niet...’ Ik stopte abrupt en beet op mijn tong, maar het was al te laat. Hoewel ik de woorden niet hardop had uitgesproken, weerklonken ze toch door het kamp. *We zijn er misschien niet meer volgende maand.* Ik schoof de wijn weer naar hem toe en probeerde het nog eens. ‘Laten we op je proosten, Ansel. Je wordt niet elke dag zeventien.’

Zijn ogen schoten naar Madame Labelle alsof hij toestemming zocht. Ze knikte stijfjes. ‘Morgen, Louise.’

‘Natuurlijk.’ Ik accepteerde Reids hand zodat hij me naar zich toe kon trekken, terwijl ik weer een glimlach veinsde. ‘Morgen.’

Reid kuste me nogmaals, harder, trotser dit keer, alsof hij iets moest bewijzen. Of iets verliezen. ‘Vanavond vieren we feest.’

De wind trok aan toen de zon achter de bomen daalde en het wolkendek nog dikker werd.